NORAKSTS

Lieta Nr.A42773909
A03247 – 10/15

S P R I E D U M S
L a t v i j a s t a u t a s v ā r d ā

Rīgā 2010.gada 4.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Reitupe,

piedaloties pieteicējai *J.K.* un atbildētājas Rīgas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes – Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes pilnvarotajam pārstāvim *R.P.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *J.K.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu par Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšnieka 2009.gada 31.marta lēmuma Nr.D57/10/ZV044308/1 atcelšanu, mantiskā un morālā kaitējuma atlīdzinājumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1] 2009.gada 17.martā Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes (turpmāk arī – atbildētāja) inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu ZV Nr.044308 (turpmāk arī – protokols), kurā konstatēja, ka 2009.gada 17.martā plkst.15.00 Rīgā, Merķeļa ielā 5 transportlīdzeklis Volvo, valsts reģistrācijas numura zīme */reģistrācijas numurs/* (turpmāk arī - transportlīdzeklis), kuru vadīja *J.K.*, stāvēja brauktuves otrā rindā, tādējādi neievērojot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī - CSN) 130.punktā minētās prasības.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.^{10}panta piektās daļas 1.punktu *J.K.* piemērots naudas sods Ls 30 apmērā.

[2] *J.K.* (turpmāk arī – pieteicēja) apstrīdēja protokolu Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšniekam.

Ar Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšnieka 2009.gada 31.marta lēmumu Nr.D57/10/ZV044308/1 (turpmāk arī – Lēmums) protokols atstāts negrozīts.

Atbildētāja pamatoja Lēmumu ar šādiem argumentiem.

[2.1] CSN 130.punkts nosaka, ka transportlīdzekļus atļauts apstādināt un novietot stāvēšanai vienā rindā paralēli brauktuves malai, bet pieteicējas vadītais transportlīdzeklis stāvēja otrajā rindā.

[2.2] Pārkāpuma faktu apliecina inspektora *M.N.* dienesta ziņojums un pārkāpuma vietā un brīdī veiktie fotouzņēmumi.

[2.3] Par LAPK 149.[10]panta piektās daļas 1.punkta pārkāpumu ir paredzēts tikai viens soda veids un apmērs – Ls 30. Tādēļ atbildētājai piemērojot sodu, nebija nepieciešams vērtēt lietas apstākļus, kas attiektos uz piemērojamā soda apmēru un veidu.

[2.4] Tika izvērtēti lietderības apsvērumi, proti, panākt, lai ceļu satiksmes dalībnieki ievēro automašīnu novietošanas noteikumus un atturētu personu no turpmākiem administratīvajiem pārkāpumiem.

[3] 2009.gada 27.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *J.K.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu, mantiskā un morālā kaitējuma atlīdzinājumu.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2009.gada 19.jūnija lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta.

Pieteikums un pieteikuma papildinājumi pamatoti ar šādiem argumentiem.

[3.1] 2009.gada 17.martā pieteicēja vadīja automašīnu pa Merķeļa ielas kreiso joslu, kad negaidīti sev priekšā ieraudzīja stāvošu transportlīdzekli Mercedes. Tā kā pa labi no pieteicējas bija intensīva satiksme, pieteicējai uzreiz neizdevās pārkārtoties, lai apbrauktu šķērsli, un pieteicēja, ieslēgusi labo pagrieziena rādītāju, lēnām turpināja kustību uz priekšu, gaidot izdevīgu brīdi, lai pārkārtotos. Tajā brīdī pieteicēju apturēja policijas darbinieki.

[3.2] Policijas darbinieks sāka fotografēt pieteicējas automašīnu tā, lai nebūtu redzama priekšā stāvošā automašīna. Tādēļ tiesai tiek iesniegti pieteicējas pasažiera *J.Š.* veiktie fotouzņēmumi.

[3.3] Pieteicēja Lēmumam nepiekrīt, jo konkrētajā brīdī transportlīdzeklis netika novietots stāvēšanai, bet atradās kustībā, cenšoties pārkārtoties, lai apbrauktu šķērsli.

[3.4] Pieteicējai nodarīti mantiskie zaudējumi Ls 46,20 apmērā un personiskais kaitējums Ls 53,80 apmērā. Mantiskie zaudējumi: telefona sarunas ar policijas darbiniekiem (Ls 2), tiesneses palīgu (Ls 1), 1188 trīs reizes (Ls 1,20), kopēšanas darbi (Ls 5), disks fotogrāfijām (Ls 1), degvielas izdevumi no Kauguriem uz tiesu divas reizes (Ls 20), autostāvvietas izdevumi pie Administratīvās rajona tiesas (Ls 2), pasta izdevumi (Ls 2). Personiskais kaitējums nodarīts ar veltīgi izšķiesto laiku un nerviem.

[4] Atbildētāja – Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvalde Administratīvajā rajona tiesā iesniegtajā paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un uzskata to par noraidāmu, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

Papildus paskaidro, ka atbildētāja, izdodot Lēmumu, ir rīkojusies normatīvajos aktos noteiktā regulējuma ietvaros, līdz ar to nav veikusi darbību, ar kuru varētu nodarīt pieteicējai zaudējumus. Lēmums ir tiesisks, līdz ar to Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likums nepiešķir tiesības uz zaudējumu atlīdzību. Pieteicēja nav norādījusi un dokumentāli pamatojusi, kāds personiskais kaitējums pieteicējai nodarīts saskaņā ar minētā likuma 8.panta pirmo daļu. Turklāt pieteicēja ar attiecīgu iesniegumu nav vērsusies pie atbildētājas.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, papildus norādot, ka intensīvas satiksmes apstākļos nav varējusi apbraukt priekšā stāvošo automašīnu.

[6] Atbildētājas pilnvarotais pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina uz Lēmumā un paskaidrojumā tiesai norādītiem motīviem, papildus paskaidrojot, ka pieteicējai pārkārtošanās manevru varēja veikt savlaicīgi. Fotogrāfijas uzņemtas no automašīnas priekšpuses, lai būtu redzama valsts reģistrācijas numura zīme un satiksmes intensitāte.

[7] Tiesas sēdē tika nopratināts liecinieks *J.Š.*

M o t ī v u d a ļ a

[8] Vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietas materiālus, pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, uzklausījusi tiesas sēdē procesa dalībnieku paskaidrojumus, tiesa atzīst, ka pieteikums nav pamatots un tādēļ noraidāms.

[9] LAPK 9.panta pirmā daļa noteic, ka *par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība*.

No iepriekš minētajām tiesību normām izriet, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Proti, jākonstatē LAPK paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums - administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse *(sal. Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-571/2006 8.punkts)*.

[10] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu *pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā*.

Saskaņā ar šā panta otro daļu, panta pirmajā daļā minētos faktus cita starpā konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (foto, video).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokols, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, sastādītie ziņojumi, citi dokumenti, kā arī fotouzņēmumi.

[11] Lietā konstatēti turpmāk norādītie faktiskie apstākļi.

[11.1] 2009.gada 17.marta administratīvā pārkāpuma protokolā ZV Nr.044308 *(lietas 29.lapa)* konstatēts, ka 2009.gada 17.martā plkst.15.00 Rīgā, Merķeļa ielā 5 transportlīdzeklis Volvo, valsts reģistrācijas numura zīme

/reģistrācijas numurs/, kuru vadīja *J.K.*, stāvēja brauktuves otrā rindā. Protokolam pievienota pārkāpuma vietā un laikā veiktais fotouzņēmums *(lietas 22., 31.lapa).*

Protokolu pieteicēja atteikusies parakstīt.

[11.2] 2009.gada 23.martā pieteicēja apstrīdēja protokolu *(lietas 19.-20.lapa).*

[11.3] 2009.gada 25.marta dienesta ziņojumā *(lietas 24.-25.lapa)* Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektors *M.N.* norādījis, ka pieteicēja stāvēja brauktuves otrā rindā, pārkāpjot CSN 130.punkta prasības. Inspektors pieteicējas transportlīdzekli apturēja, lūdza pagaidīt 10 minūtes un aizgāja sastādīt protokolu. Atgriežoties pie transportlīdzekļa, konstatēja, ka pieteicēja bija pārsēdusies blakussēdētāja vietā, bet pie stūres – vīrietis. Pieteicēja tika iepazīstināta ar protokola saturu un LAPK 260.pantu, taču protokolu parakstīt atteicās.

[11.4] 2009.gada 31.martā pieņemts Lēmums *(lietas 7.lapa).*

[11.5] Tiesas sēdē liecinieks *J.Š.* liecināja, ka atradies pieteicējas vadītā transportlīdzeklī, kad transportlīdzekli apturējusi policija. Pieteicēja vadījusi transportlīdzekli pa kreiso joslu, pretī Cirkam stāvējis cits transportlīdzeklis. Transportlīdzekļi brauca plūsmā. Policijas darbinieki apbrauca priekšā stāvošo transportlīdzekli Mercedes, nostājās pirms tā. Pagrieziena signāls tika izslēgts, jo transportlīdzekli apturēja policijas darbinieki, tuvās gaismas dega *(lietas 45.,46.lapa).*

[12] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicēja 2009.gada 17.martā plkst.15.00 vadīja transportlīdzekli Rīgā, pa Merķeļa ielas kreiso joslu.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicēja novietoja transportlīdzekli stāvēšanai otrajā rindā.

[13] Atbildētājas Lēmums ir pamatots ar CSN 130.punktu un LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 1.punktu.

CSN 130.punkts *(šeit un turpmāk tiesību normas redakcijā uz administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdi)* noteic, ka *transportlīdzekļus atļauts apstādināt un novietot stāvēšanai vienā rindā paralēli brauktuves malai. (..).*

Saskaņā ar LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 1.punktu par stāvēšanu otrajā rindā uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar šo tiesību normu, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzekļa vadītājs novietojis transportlīdzekli stāvēšanai otrajā rindā.

[14] CSN 1.40.apakšpunkts noteic, ka stāvēšana ir transportlīdzekļa apturēšana, ja tā nav saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā, kā arī transportlīdzekļa apturēšana uz laiku, kas pārsniedz piecas minūtes, ja tā ir saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā.

Tātad transportlīdzekli var uzskatīt par novietotu stāvēšanai, ja faktiskie apstākļi atbilst vismaz vienam no sekojošiem nosacījumiem:

1) automašīna apturēta (arī uz laiku, kas mazāks par 5 minūtēm), bet tas nav saistīts ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā;

2) automašīna apturēta uz laiku, kas pārsniedz piecas minūtes, ja tā ir saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā.

Līdz ar to lietā primāri ir izšķirams jautājums, vai pieteicējas transportlīdzeklis atradās kustībā vai arī stāvējis.

[15] Vērtējot pieteicējas norādīto, ka viņa nav novietojusi transportlīdzekli stāvēšanai, bet gan mēģinājusi apbraukt priekšā stāvošu transportlīdzekli, tiesa konstatē, ka neviens no lietā esošajiem pierādījumiem to neapstiprina. Tiesas secinājums balstās uz turpmāk minētiem argumentiem.

[15.1] No protokolam pievienotā notikuma vietā un laikā veiktā fotouzņēmuma, kā arī pieteicējas iesniegtajiem fotouzņēmumiem *(lietas 22.lapa)* nepārprotami redzams, ka 2009.gada 17.martā plkst.15.00 Rīgā, Merķeļa ielā satiksme nav bijusi intensīva. Tātad nav konstatējami šķēršļi, kas traucētu pieteicējai savlaicīgi pārkārtoties.

[15.2] Pieteikumā norādīts, ka policijas darbinieks veica pieteicējas vadītā transportlīdzekļa fotografēšanu uzreiz pēc tā apturēšanas, taču no protokolam pievienotā notikuma vietā un laikā veiktā fotouzņēmuma redzams, ka transportlīdzeklim deg tuvās gaismas, bet ne pagrieziena signāli. Turklāt no pieteicējas iesniegtajiem fotouzņēmumiem redzams, ka distance starp viņas vadīto transportlīdzekli un priekšā stāvošo transportlīdzekli nav pietiekama pārkārtošanās manevra veikšanai.

[15.3] Tiesa, vērtējot pieteicējas paskaidrojumu ticamību, ņem vērā apstākli, ka pieteicēja nav sniegusi paskaidrojumus notikuma vietā, norādot uz notikuma faktiskajiem apstākļiem. Apstāklis, ka persona konkrēta satura paskaidrojumus nav sniegusi pārkāpuma konstatēšanas brīdī, bet tikai apstrīdot un pārsūdzot lēmumu par piemēroto sodu, liecina par šo pierādījumu mazāku ticamību. Turklāt pieteicējas vēlāk sniegtie paskaidrojumi par lietas būtību jau ir uzskatāmi par paskaidrojumiem, kas ir sniegti attālinātā laika periodā no paša notikuma un atzīstami par mazāk ticamiem, jo pieteicējai bija laiks tos sagatavot un pasniegt kā faktu, kurš šajā brīdī vairs nav objektīvi pārbaudāms un pierādāms.

[15.4] Vērtējot protokolu un dienesta ziņojumu kopsakarā ar citiem lietas materiāliem, tiesa pretrunas nekonstatē. Gan protokolā, gan dienesta ziņojumā precīzi un konkrēti norādīti notikuma faktiskie apstākļi, t.i., ka 2009.gada 17.martā plkst.15.00 Rīgā, pretī namam Merķeļa ielā 5, stāvējis transportlīdzeklis.

Policijas darbinieku dienesta ziņojumi ir atzīstami par rakstveida pierādījumiem un izmantojami lietas izspriešanā. Lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir

snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā Nr.AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā Nr.666-05/5)*.

Tādējādi tiesa augstāku ticamību piešķir policijas darbinieka sniegtajām un protokolā fiksētajām ziņām par transportlīdzekļa novietošanu stāvēšanai, salīdzinājumā ar pieteicējas paskaidrojumiem un liecinieka liecībām. Tiesa neatrod lietā nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieki būtu ieinteresēti sastādīt pieteicējai protokolu bez pamatota iemesla, sagrozot lietas faktiskos apstākļus.

[15.5] Izvērtējot liecinieka *J.Š.* liecības, tiesa atzīst, ka tām nav piešķirama augstāka ticamība, salīdzinot ar citiem pierādījumiem lietā - protokolu, fotouzņēmumiem, dienesta ziņojumu. Kā izriet no lietas materiāliem liecinieks ir pieteicējs civilvīrs, līdz ar to pastāv ticama varbūtība liecinieka ieinteresētībai lietas iznākumā, kas var ietekmēt liecības patiesumu.

[15.6] Lietā nav strīda par to, ka izskatāmajā gadījumā transportlīdzekļa apturēšana nav bijusi saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, vai kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā.

Ievērojot šā sprieduma [15] punktā secināto, tiesa atzīst, ka 2009.gada 17.martā plkst.15.00 Rīgā, Merķeļa ielā 5 pieteicējas vadītais transportlīdzeklis stāvējis, nevis atradies kustībā.

[17] Izvērtējot lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa secina, ka ar protokolu ([11.1]), pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu, pieteikumu un tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem ([2], [5], [11.2]), dienesta ziņojumu ([11.3]) un liecinieka *J.Š.* liecībām ([11.5]) ir pierādīts fakts, ka pieteicēja 2009.gada 17.martā plkst.15.00 novietoja transportlīdzekli stāvēšanai otrajā rindā Rīgā, pretī Merķeļa ielas 5.namam.

[18] Vērtējot LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 1.punktā noteikto naudas soda apmēru, tiesa secina, ka tas ir Ls 30, proti, fiksēts soda apmērs. Iestādei šajā gadījumā netiek piedāvātas nedz vairākas rīcības iespējas, nedz arī piešķirta noteikta rīcības joma. Līdz ar to likumdevējs nav arī piešķīris iestādei tiesības veikt lietderības apsvērumus ar mērķi radīt individuālus lēmumus un Lēmums par administratīvo sodu – naudas sods Ls 30 apmērā – pieteicējai ir uzskatāms par obligātu administratīvo aktu, jo piemērojamā tiesību normā noteikts, ka, pastāvot noteiktiem faktiskajiem apstākļiem, izdodams konkrēta satura administratīvais akts.

[19] Tiesa, pārbaudot to, vai pieņemot Lēmumu, ir ievēroti procesuālie un formālie priekšnoteikumi, formālus un procesuālus pārkāpumus nekonstatē. Lēmums pieņemts atbilstoši atbildētājas kompetencei, veicot lietā nepieciešamo apstākļu noskaidrošanu. Tāpat Lēmumā ir atsauces uz piemērotajām tiesību normām.

[20] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, bet pieteicējas pieteikums šajā daļā nav pamatots un tādēļ noraidāms.

[21] Pieteikumā tiesai pieteicēja arī lūdz atlīdzināt mantisko un morālo kaitējumu.

Pieteicēja norāda, ka viņai nodarīti mantiskie zaudējumi: telefona sarunas ar policijas darbiniekiem (Ls 2), tiesneses palīgu (Ls 1), 1188 trīs reizes (Ls 1,20), kopēšanas darbi (Ls 5), disks fotogrāfijām (Ls 1), degvielas izdevumi no Kauguriem uz tiesu divas reizes (Ls 20), autostāvvietas izdevumi pie Administratīvās rajona tiesas (Ls 2), pasta izdevumi (Ls 2). Savukārt personiskais kaitējums nodarīts ar veltīgi izšķiesto laiku un nerviem.

[21.1] No pieteikuma secināms, ka zemākas iestādes nodarītie zaudējumi ir telefona sarunu izmaksas (ar policijas darbiniekiem un izziņu dienestu), dokumentu kopēšanas un diska izmaksas. Savukārt personiskais kaitējums nodarīts ar veltīgi izšķiesto laiku un pārdzīvojumiem.

Kārtību, kādā pieprasāms atlīdzinājums par administratīvā akta vai iestādes faktiskās rīcības rezultātā nodarītajiem zaudējumiem, noteic APL 8.nodaļa.

Saskaņā ar APL 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

APL 93.pants noteic piekritību lietās par atlīdzinājumu. Minētā panta pirmā daļa paredz, ka, iesniedzot augstākai iestādei iesniegumu par administratīvā akta apstrīdēšanu, vienlaicīgi var prasīt atlīdzinājumu. Šā panta otrajā daļā noteikts, ka, ja augstākas iestādes nav, tā ir Ministru kabinets vai saskaņā ar normatīvo aktu administratīvo aktu var pārsūdzēt tiesā bez apstrīdēšanas augstākā iestādē, pieteikumā par administratīvā akta pārsūdzēšanu vienlaicīgi var prasīt arī atlīdzinājumu. Atlīdzinājumu var prasīt, arī pārsūdzot iestādes faktisko rīcību. Savukārt atbilstoši panta trešajai daļai, ja atlīdzinājums nav prasīts vienlaicīgi ar administratīvā akta apstrīdēšanu vai pārsūdzēšanu vai faktiskās rīcības pārsūdzēšanu, iesniegumu par atlīdzinājumu var iesniegt iestādē, kas nodarījusi zaudējumus vai kaitējumu. Atlīdzinājumu iestādē var prasīt, ja ir pabeigta attiecīgās administratīvās lietas izskatīšana pēc būtības (ir stājies spēkā augstākas iestādes izdots administratīvais akts, un tas nav pārsūdzēts, vai arī ir stājies spēkā tiesas spriedums). Uz iesniegumu par atlīdzinājumu attiecināmi šā likuma noteikumi par administratīvo aktu.

No minētajām normām Augstākās tiesas Senāts secināja, ka atlīdzinājumu, kas nodarīts ar administratīvo aktu, var prasīt tiesā uzreiz, iepriekš neprasot to apstrīdēšanas stadijā, tikai tad, ja apstrīdēšana vispār nav jāveic – augstākas iestādes nav, tā ir Ministru kabinets vai saskaņā ar normatīvo aktu administratīvo aktu var pārsūdzēt tiesā bez apstrīdēšanas augstākā iestādē *(sk. Senāta 2007.gada 28.augusta lēmuma lietā Nr.SKA-536/2007 14.punktu)*. Ja nepastāv šie gadījumi, kad apstrīdēšana vispār nav jāveic, personai ir tiesības prasīt atlīdzinājumu vispirms iestādē – iesniedzot administratīvā akta apstrīdēšanas iesniegumu. Savukārt, ja atlīdzinājums nav prasīts vienlaikus ar administratīvā akta apstrīdēšanu, personai ir tiesības iesniegt iesniegumu par atlīdzinājumu iestādē, kas nodarījusi zaudējumus vai kaitējumu, ja ir pabeigta attiecīgās administratīvās lietas izskatīšana pēc būtības.

Tiesa secina, ka izskatāmajā gadījumā pieteicēja ir izteikusi lūgumu par atlīdzinājumu tikai savā pieteikumā tiesai *(lietas 4., 13.lapa)*. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicēja nav ievērojusi likumā noteikto lietas iepriekšējās ārpustiesas

izskatīšanas kārtību. Tādējādi pieteikums daļā par atlīdzinājumu atstājams bez izskatīšanas, pamatojoties uz APL 278.panta 1.punktu, kas noteic, ka tiesa atstāj pieteikumu bez izskatīšanas, ja pieteicējs nav ievērojis likumā noteikto lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību.

[21.2] Izvērtējot pieteikumu, secināms, ka pieteicēja lūdz atlīdzinājumu arī par augstākas iestādes nodarītajiem zaudējumiem (telefonsarunu izmaksas ar tiesneses palīgu, degvielas izdevumi no Kauguriem līdz tiesai, autostāvvietas izdevumi pie Administratīvās rajona tiesas).

Ņemot vērā, ka izskatāmajā gadījumā Lēmums atzīstams par tiesisku, ir noraidāms arī pieteicējas prasījums par augstākās iestādes nodarīto zaudējumu atlīdzinājumu.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu un 278.panta 1.punktu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšnieka 2009.gada 31.marta lēmumu Nr.D57/10/ZV044308/1 (administratīvā pārkāpuma protokolu ZV Nr.044308), bet *J.K.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu šajā daļā noraidīt.

Noraidīt *J.K.* pieteikumu daļā par augstākās iestādes nodarīto zaudējumu atlīdzinājumu.

Atstāt bez izskatīšanas *J.K.* pieteikumu daļā par zemākās iestādes nodarīto zaudējumu atlīdzinājumu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2010.gada 4.novembrī.

Tiesnese *(paraksts)* A.Reitupe

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnese _____ A.Reitupe
Rīgā 2010.gada 4.novembrī